

ŠVÉDSKO: Socialistické multikulti peklo (2)

17.2.2015

Jaro Novák popisuje Švédsko jako „nekorupční zemi“, se spolehlivou sociální jistotou. Říká se, že vše v tomto životě je relativní. S jeho popisem souhlasím, pokud myslíme na korupci ve stylu podplacení úředníka, lahvinka panu doktorovi apod. Tento druh korupce se ve Švédsku dá téměř vyloučit. Naproti tomu jsou známé případy korupce, kdy velké švédské podniky, např. výrobci zbraní, se snažily získat zakázky pomocí úplatku. Dále existuje forma korupce probíhající v dobrém utajení, formy „já na bráchu - brácha na mě“. Tato forma je jistě poměrně běžná u vyšších státních funkcí, kde se dosazují lidé již známí ze sítě užitečných kontaktů, ví se, co se od nich dá očekávat a že nebudou šéfovi dělat problémy. Partajní příslušnost v této tzv. „přátelské korupci“ může hrát roli. Takové formy korupce jsou pravděpodobně na vzestupu v této extrémně politicky korektní zemi. Např. otevření přátelů Izraele či odpůrci imigrace mají jisté problémy získat zaměstnání ve státních či komunálních službách. Podobně jsou na tom žurnalisté, kteří nejsou vysloveně levicového ražení a tak říkajíc nevyjí s vlky. Čerstvý příklad je mladá žurnalistka Alice Teodorescu, kterou přijal list Göteborgs-Posten (liberální) jako šéfkou redakce. Alice je známá jako nebojácná konservativně liberální pisatelka, mimochodem velmi schopná a hodna čtení, a okamžitě se zvedla bouře protestů od jejích nastávajících spolupracovníků, samých PK-levičáků. Jest nám jen doufati, že mezi nimi vydrží.

Vzpomínám si, že v nedávném průzkumu, jak „šťastní“ se cítí obyvatelé různých zemí, bylo na prvním místě Norsko, a Švédsko se umístilo též na jednom z předních míst. Ať už je důvod ke spokojenosti jakýkoliv, je to jistě pozitivní. Část Švédů si doposud uvědomovala, že se mají dobře ve srovnání s okolním světem. Na druhé straně si často mysleli, že se mají líp než jiné národy, ale byla

to jen neznalost, jak to chodí jinde, mnohdy výsledek propagandy, které sami uvěřili. Kdo uvěří, že se má lépe než ti druzí, byť to nebyla pravda, ten je také šťastnější.

Posledním křiklavým příkladem byla úroveň švédského školství, s jakými znalostmi vycházejí žáci ze školy. Celou dobu mého života zde jsme slyšeli, že švédská škola je ta nejlepší na světě, nebo aspoň mezi prvními. Toto se vytrubovalo do světa až těsně do uveřejnění výsledku mezinárodního průzkumu PISA, který posadil švédskou školu na 36. místo. To byl šok! Hned to bylo velké diskusní téma a že se s tím musí něco udělat. Ale kdo nás to desítky let udržoval ve lži? Ovšemže naši politici ve spolupráci s levičáckou klikou žurnalistů! Sám jsem tomu chvalozpěvu nikdy nevěřil, protože jsem byl svědkem vyučování, když byly moje dcery ještě ve škole. Hodinu měl sám soudruh ředitel, ten si něco povídal tam vepředu, zatímco žáci si z velké části dělali, co chtěli. Měli nohy na stole, bavili se, odcházeli a přicházeli bez dovolení, na otázky učitele dle libosti odpovídali nebo taky ne, no byl jsem zděšen. Taková škola nemůže dát optimálně kvalitní vzdělání. Moje vzpomínka na gymnaziální vyučování v moravském městě srovnatelné velikosti se vyznačuje příkladnou disciplinou, učitel měl pravomoc si zjednat klid ve třídě, aniž by mu někdo podrýval autoritu, naopak učitelé drželi spolu, a tak se mnoho výtržností bujných žáků udusilo v zárodku. A rodiče by nenapadlo udat učitele za to, že potrestal jejich synáčka, spíše synáčkovi ještě přitvrdili. To byla prosím komunistická škola v 50. letech minulého století. Švédská škola, jako mnoho jiných organizací, byla vystavena bláznivým experimentům, např. že si žáci budou řídit školu sami, odstranily se známky, učitelovy pravomoci se podstatně okrájely apod. Bourání školského systému začalo už za doby Olofa Palmeho, který byl ministrem školství, než se stal premiérem.

Jinou oblastí pro experimenty potrhých ideologů byla psychiatrie a dnes je to přistěhovalectví. Pod rouškou bezmezného rozdávání dobra - Švédsko prý je humanitární velmoc - se nastartoval experiment s budoucností celé země, když se přijímají bez omezení

obrovská množství imigrantů ze zemí s naprosto odlišnou kulturou, která je známa na celém světě jako neslučitelná s kulturou Západu, ve které jsme doposud žili. A jsou to opět levicoví i zelení fašisté, kteří tuto bezhlavou politiku prosazují, aniž by byla vypracována jakákoliv analýza vlivu na budoucnost, ba dokonce se přijímají další tisíce, aniž by pro ně aspoň bylo zajištěné bydlení.

Absolutní většina přistěhovalců jsou muslimové, kteří utíkají před nenávistí svých „spolubratrů“. Mezi nimi jsou i takoví, kteří se zúčastnili mordování, ale časem museli utéct před svými zamýšlenými oběťmi. Všichni mají společné, že přesto, že utekli před islámem a jeho vyznavači, nesou si z nepochopitelných důvodů tu nenávistnou ideologii s sebou do nové země. Je to, jako kdybych já, který jsem utekl před komunistickou zvlášť, zde založil komunistickou stranu a bojoval za tu ideologii, z jejíž moci jsem utekl.

První, co zde muslimové potřebují, je postavit mešity, aby tam dál mohli poslouchat štvavá kázání imáma proti židům, proti křesťanům, proti jiným větvím islámu, proti všem, a za zavedení práva šaría. Příchod těchto elementů se oficiálně nazývá „obohacení“ naší kultury. Minulá šéfkyně sociální demokracie Mona Sahlin se vyjádřila, že „Švédsko nemá žádnou kulturní tradici, to je bezcenné dědictví, to jiné národy, joooo to je něco jiného!“ Málokdy se slyší něco pitomějšího. Teď nás obohatili prudkým nárůstem požárů, aut, škol, znásilňováním, střelbou na ulicích, házením kamení na policejní auta, antisemitismem, prostě žijeme obohacení multikulturou z Blízkého východu a z Afriky. Dřív tu asi byl přílišný klid, když ještě ženy mohly večer jít po ulici bez ohrožení.

Jiný podivný problém s muslimy je, že přesto, že odcházejí ze zničené země, kde ani předtím nebyla větší míra svobody, dávají zde najevo svou nadřazenost. Přesto, že nebyli schopni zařídit ve své zemi podmínky pro slušný život, ukazují nám nadřazenost islámu a jeho zákonů, svých zvyků a způsobu života nad Západem. Tento postoj vede k neschopnosti a odporu integrovat se do zdejší společnosti. Problémy, které z toho vyplývají, už jsou patrné v předměstích

Stockholmu, Göteborgu a Malmö. Podle oficiální policejní zprávy je ve Švédsku přes 50 oblastí, tzv. „no-go zones“, kam pro návštěvníky není úplně jisté chodit, a kde ani policie nemá šanci zjednat pořádek. Mladé gangy na ně hází kameny, což je prý problematické pracovní prostředí. Proto začali v některých zónách montovat do aut místo normálních čelních skel skla z polykarbonátu, která vydrží náraz kamene. Typicky švédské řešení problémů, místo aby vychytali darebáky a dali je na nucené práce. Takto se jich policie zbaví nebo do těch zón prostě nejede, ale normální obyvatelstvo s tím musí žít. Tomu se zde taky říká právní jistota, právní stát, ale nemělo by se.

Sám jsem přišel do Švédska jako uprchlík a mám i jako křesťan rozhodně pochopení pro ty nevinné, kteří utíkají před násilím a ohrožením. Odejít ze svého domova v Sýrii asi není tak těžké, devastace je taková, že mnoho lidí nemá domov a jdou tam, kde vidí nejlákavější podmínky. Masové zavlečení neslučitelné kultury, postavené na nenávisti a maximální intoleranci, je však něco úplně jiného a vážného pro přijímající zemi. Ostatně i uprchlíci ze stejných zemí, křesťané a jiní ne-muslimové, vypovídají, že i zde jsou muslimy pronásledováni. Proč pravověrní muslimové nedávají před zeměmi nevěřících přednost emigrovat do jiných arabsko-muslimských zemí, je záhada.

Jaro Novák se také zmiňuje o bývalém premiérovi Fredriku Reinfeldtovi a jeho výzvě, abychom „otevřeli svá srdce“ pro vlnu migrantů. Jaro Novákovi to imponovalo, mně ne. Osobně jsem na to reagoval vztekle a nazval ho darebákem a zrádcem. Reinfeldt měl totiž k této výzvě připojit slib, že stát ze své strany otevře svou kasu, aby všichni, kdo jsou dnes a denně postihováni zločineckou přistěhovaleckou cháskou, byli odškodněni státem, neboť ten zavinil exponenciální nárůst zločinnosti. Ale kdepak! Stát diktuje bláznivou politiku, ale žádnou zodpovědnost si nepřipouští a nikoho nechrání. Projevy antisemitismu ze strany muslimů v Malmö dosáhly takové úrovně, že Židé nevidí jiné řešení, než se odstěhovat do Izraele, aby mohli žít normální život. Takhle to chodí na mnoha frontách a policii

je to fuk. Je tohle právní stát, jak se s tím Švédsko rádo chlubí? Dnes nestačí se chlubit záchranou pár tisíců Židů za druhé světové války. Jaro Novák píše o přijetí uprchlíků z Baltu po válce, kteří zde dočasně dostali útulek, ale nezmiňuje se, jak to s nimi dopadlo. Někteří byli totiž vydáni Sovětům a zahynuli v Gulagu kvůli švédské bezpáteřnosti a zbabělosti, aby vyhověli bolševickým tyranům. Je to jedna z černých skvrn ve švédské historii, země, která se neopomine vychvalovat, že je „humanitární velmocí“.

Kdysi, před asi 40 lety, napsal jeden Jihoafričan knihu „Slepé Švédsko“, kde popisuje svůj pohled na tuto zem. Kniha nebyla moc vidět na pultech nebo ve výkladech, jen pod pultem. Nebylo se čím chlubit. Mám dojem, že i dnes by se našla látka na druhý díl této knihy se stejným názvem. Dnešní multi-kulti politiku s muslimskými přistěhovalci považují za trestuhodný a nebezpečný experiment blouznivých slepců. Češi na ten typ dobročinných apoštolů vymysleli trefný název: dobrosráči. Bohužel se mi nedaří vynalézt obdobu švédského názvu pro ten jev.

Česko, Slovensko, Maďarsko, Rumunsko aj. mají stejné problémy s Romy. Stovky let je tu snaha problém vyřešit, mnohé se pro to udělalo, a nedaří se to. Teď, když se Romové objevili ve větším množství i ve Švédsku, vyskočili zdejší apoštolové dobra jako Cecilia Wikström a další a v Bruselu kvílí: „Musíme jim pomoci!“ Ano, všichni politici jsou hned pro, musíme jim pomoci. Stovky let si s nimi v celé Evropě nikdo neporadil, ale teď se do toho dají Švédi a není problém, který by svou naivní dobrotou nevyřešili. Typické je, že svalují vinu za jejich stav vždy na společnost, na někoho druhého. O vlastní zodpovědnosti ani slovo. Co kdyby Romové třeba posílali děti povinně do školy, aby nezůstaly negramotné po celý život? To by byl dobrý začátek. Tak se ale Cecilia neptá, myslím, že ji ani taková hloupá otázka nenapadne. Jde jí především o to, jak je budeme podporovat v tom životním stylu, který si sami zvolili. Zatím tedy zdejší Romové sedí u obchodů a žebrají. Zatímco Norsko jim žebrání zakázalo, zde se o zákazu stále jen mluví.

Jaro Novák má pravdu v tom, že zřejmě stále ještě většina Švédů má velmi dobrácký postoj k imigrantům a hlasuje pro další příliv. Tak prý funguje demokracie, že se dělá to, co chce většina. Jen se bojím, že v tomto případě je riziko příliš velké, a ptám se, jestli ta dobrota zákonitě musí být spojena se slepotou.

Dokončení zítra

Jaro Pleva